

SEZGİN IRMAK

ZEHR-İ BAL'IN ÜÇÜNCÜ KİTABI

SIRR-I SEVDA

*Sevgi Fedayı
Aşk Oedayı İster*

pörtakal

pörtakal

SIRR-I SEVDA

Sezgin Irmak

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-20-7

9 789752 468207

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaşaya Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 21

Roman | 17

KAPAK / İÇ TASARIM

Ravza Kızıltuğ / Tamer Turp

1. BASKI

Eylül 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

UĞURLAMA

Bir sabi toprağa uğurlanıyor. Kimin oğlu olduğunun, neyi sevdiğinin, yaşasaydı bugün kaç yaşına basacağını bir önemi yok. İçin için ağlıyor tabutun ardı sıra yürüyenler. Çünkü herkes biliyor namütenahi bir yolculuğun ne denli müphem olduğunu.

Karacaahmet Mezarlığı'na gömüleceğinin de bir önemi yok. Yahut hızla yağan yağmurun çürümeye yüz tutmuş tabutun kanatları arasından süzülerek yüzüne merhametle dokunmasının da... Konuşmak da yersiz... Ölümüne değil bu sessizlik, hasıl olan mukadderata bir saygı yürüyüşü...

Taşınan tabut daha çok bahçe ardında öteberi saklanan sakil sandıklara benziyor. Tüm cemaat; işe yaramayan, ızdıraptan bozma sözlerini dolduruyor içine bir bir. Bu sandığa nereden bakılırsa bakılsın, içindeki o küçük sabinin cansız bedeni görünüyor. Hangi musalladan yarı uykulu kaldırıldı, hangi katı el onun pak tenini temizlemeye kalktı? Ne önemi var...

Dayanamayıp gözlerini kaçırınlar havsalasına sığınarak onunla yaşadıkları bir anıya tutunuyor sıkıca. Tanımayanlar ise kendi evladı yerine koyup iç geçirmekle yetinebiliyor. Bir anda hemdert oluveriyor kalabalık. Geç kalınmış beyhude bir sevgi seli...

Ne anlatmalı küçük bir bedeninin ardından? Rüzgârın çekildiğini, denizin durulduğunu, bahar için hazırlıkların başladığını mı?

Ne anlatmalı?

Kaçışan son kuşların da tavan aralarında gizlendiklerini, yavrularını ne de güzel kanatlarının altına aldıklarını mı? Her şeye rağmen birbirine sıkıca sarılıp topraktan coşkuyla fışkıran filizleri mi? Arkasından peyderpey dua eden hocanın mukaddes bir tınıyla yürekleri dağladığını mı? Güneşin bulutlar arasından kendini göstermesini, daha tam olgunlaşmamış meyveler renginde yavaş yavaş gökkuşağının belirmesini, yağmurun toprağı muntazam şekilde eşeleyerek o merhamet kokusunu ortaya çıkarmasını mı?

Kaç bahar geçecek, büyüyecek ve belki de tekrar tekrar âşık olacaktı. Yüklü dalları bükülmüş kiraz ağaçları altında gölgelenirken aşk içinde sonsuz bir yolculuğun tadına varacaktı oysaki. Sonrası yoktu. Sonrasını yahut öncesini düşünmek ne kadar doğrudu? Düşünmeden edemezdi Âdemoğlu! Huyu kurumaz! Yaşasaydı şayet; yapacaklarını tahayyül etmeyi bir kenara bıraksa, yapamayacakları meşgul ediyordu zihinleri.

Akşam olacak, bir sini etrafında sevenler buluşacak. Birileri tok yatsın diye, kimileri aç kalkacak sofradan. Bir bakır tasa aş dökülecek, diğer bir tasa taş... Ya Nebi! Hangi taş böyle lezzetli?

İşte açılan sandıkla birlikte toprağı doğru elden ele uzatılan sabi... Bu payidar suali hiçbir zaman soramayacak!

Ahmet'in küçük bedeni görüldüğünde Kadı Rauf Efendi düşüncelerinden sıyrılmayı başarmıştı. Sonunda yaşanan her şeyin gerçek olduğunu idrak edebildiğini söylemek için belki de çok erkendi. Donuk yüzü tekrar eski hâlini aldı. Boynunu büktü, bakışlarını yere dikti ve ellerini göbeğı hizasında birleştirdi. Başındaki sarık artık o kadar ağırlaşmıştı ki derin bir nefes alıp zorla kaşlarını kaldırdı ve etrafına bakındı.

Damadı Kalaycı Hamza gözyaşları içinde küçük bir çukura girmiş, toprağı elleriyle düzeltiyordu. Öyle ya, bir sabiyi toprağa uğurlama değil, bir fidanın hazırlığına olsaydı bunca yaşananlar... Belki büyüse meyve veremezdi ama dallarında yeşil yapraklar muhakkak olurdu. Bazen çiçeklenip cennet kokar, bazen de yorgun bir muhacire gölge olup onu yakan cehennem sıcağından korurdu.

Hamza için en zoru da bu fidanı kendi elleriyle toprağa vermesi olacaktı. Oysa çok zordur bir bahçıvanın bilmediğı bir fidanı toprağa ekmesi. Nasıl sulanır, nasıl bakılır... Beyazlara sarılı Ahmet'in kendisine doğru getirildiğini görünce kefenden yüz çevirdi Hamza. Gözyaşlarına engel olamıyor ve silmek için de hiçbir gayret göstermiyordu. Kimden saklayacaktı gözyaşlarını? Nefes alamadığını hissetti. Çamurlu çukurun içinde geriye düşer gibi iki elini açarak toprağı kavradı.

“İşte!” dedi içinden, pişman olacağını bile bile söylendi. “Geliyor Ahmet'im. Bunu mu istiyorsun ey kara toprak? Bu küçücük yavruyu mu...”

Hayır, hayır! Hamza bunu yapamayacaktı. Ahmet ona doğru geldikçe sanki üzerine kara bir bulut çöküyor, onu boğmaya çalışıyordu. Bunu kalabalığın içinden tek bir kişi fark etti, o da Halim Efendi'ydi. Her şeyi uzaktan izleyen Müderris Halim Efendi, Gülpare'nin ona armağan ettiği bastonunu bir kenara attı. Hamza'nın Ahmet'e dokunamayacağını anlamıştı. Sanki deminden beri mezarın başına gitmekle olduğu yerde kalmak arasında derin bir muhakemeye girişmiş ve mütereddit hâlimden sıyrılarak karara varmış gibi gözüküyordu. Bedenini zorladı, sızlayan burnunu duymazdan gelerek hızla Hamza'nın olduğu çukura kendini attı.

“Bana bırak evlat!” dedi Müderris Halim Efendi. “Acımı ben taşıyayım,” der gibi... Bu hazin tabloyu Hamza gibi genç bir delikanlıya izletmenin yanlış olacağını düşünerek... Ölüm genç ya da yaşlı diye ayırıyor muydu? Erken ya da geç diye? Hem erken ne kadar

geçti, geç ne kadar erken? Peki sadece yaşlı bir bedenin ölümüne kucak açması niyeydi?

İşte tam o anda içine düştüğü çelişkiyi fark eden Halim Efendi, acıyla kendisine gülümsedi. Sonra, “Olsun,” dedi, “varsın Hamza daha fazla üzülmesin.”

Hamza titreyen ellerini ıslanmış kefene götürdü. Parmaklarını sıkıp yumruk yaptığında Semiha'nın öz oğluna ateş ettiği âni hatırladı. Bu istemsiz yumruk, dışarıdan içeri gelen bir duygu seliydi. Ve onu hiç mi hiç iyi şeylere götürmüyordu. Öfkeye, intikama, nefrete... Gittikçe dalgalanan bu fırtına belli ki dinmeyecekti de.

“Hocam! Yalvarırım başını yavaş yasla...” dedi aniden Hamza.

Halim Efendi kucağına aldığı Ahmet'i titreyerek mezara yerleştirirken, Hamza onlara yer açmak için çukurdan sürüklenerek çıkmaya çalıştı. Hem de savaşı kaybetmiş yaralı bir asker gibi değil; yuvası tarumar olmuş, başına yıkılmış, ocağı sönmüş bir adam gibi de değil; bir baba gibi, evladını kaybetmiş bir baba gibi... Taşıyamayacağı koskoca baba yüreğiyle sürüklenerek çıktı o çukurdan. Baba bile olmadan, bu duyguyu tatmadan yüreğine yerleştirdiği bu hissiyat ona ağır gelmişti.

Yağmur hâlâ yağıyor ve Hamza hâlâ ağlıyordu.

“Ahmet!” diye sessizce fısıldadı.

Aynı yakarışı yapan bir diğer isim ise Hamza'ya yerden kalkması için elini uzatan Rıfki'ydı. Onun böyle duygusal anlara gelemediği artık herkesçe biliniyordu. Gözyaşlarını tutamıyor, mütemadiyen yumruğunu göğsüne bastırıyor ve bir şekilde acıyı bedenine hapsetiyordu.

“Ulan Bonmarşe Bebeği... Yaktın ulan ciğerimizi...” diye sayıklayarak boş gözlerle mezara baktı. Sonunda ağırlaşan bedenini daha fazla kaldıramayacağını düşünerek yanında bulunan dostuna sıkıca sarıldı. Hamza'ya...

Ah ölüm!

Ey topraktan gelen, toprağa karışan ama onu ayaklar altına alarak unutan Âdemoğlu! Anne rahminde sulanan tohum filizlenip düşerken toprağa, dikilecek elbet vakti geldiğinde ormana. Ah canı candan alan, hep erken olan, hiçbir zaman vaktinde gelmeyen, apansız veda... Aynalardan, gözlerden, ırmaklardan akarak silinen silüet... Karanlık bir gölgeyle eriyip giden varoluş... İnananların cennetine gönderdiği, inanmayanların ise gözyaşlarıyla uğurladığı yok oluş... Ölüm... Geride gök kubbe altında yanıtsız sorularla başa bırakan bir veda...

Peki gideni uğurlarken kalan olduğu yerde kalıyor muydu?

İşte herkes hâletiruhiyesinde birbirinden farklı suallere dalmıştı.

Kadı Rauf Efendi, Hamza ile Rıfki'ya yaklaştı. Artık ağlamıyor gibi gözüküyordu ama kalkıp inen omuzları âdeta bunu reddediyordu.

“Evlatlarım...” dedi sadece, onların sırtını sıvazlayarak.

Rıfki, Hamza'dan çözüldü ve gözyaşlarını silerek Kadı Rauf Efendi'nin üzgün yüzünü izledi.

“Söylesene Kadı Efendi,” diye ağlayarak gülümsedi. Ciddi miydi, yoksa fecaate yenik düşüp ara ara kahkaha mı atıyordu orası şimdilik muammaydı. Kadı ise bu arada dudaklarını dişleyerek başını öne eğdi. Ne soracağını bekledi. “Bu ölüm var ya, bu ölüm! Öyle görüldüğü gibi kötü olmasa gerek! Kötü bir şey olsa, Allah alır mı ki canımızı be Kadı Efendi?”

“Öyle,” diyen Kadı Rauf Efendi ağlamak için bir sebep daha bulmuşken duramadı.

“Hani öldü ya Ahmet, Allah'a döndürülecek değil mi?”

“Öyle,” dedi Kadı Rauf Efendi tekrar burnunu çekip acıyla dalgalanan yüzünü acemice toparlamaya çalışırken.

“Belki de cennetine giderken, o da bizim için üzülecek hâlâ imtihanında olduğumuzu bilerek...”

“Öyle evlat, öyle.”

Hamza, Kadı'nın fenalaştığını anladığında koluna girdi.

“Rauf Baba, baba iyi misin?”

“Öyle,” dedi tekrar Kadı Rauf Efendi, boşlukta rüzgârla dönen yel değirmeni gibiydi. İçinde acıları öğüten, dışında ise rüzgâra karşı direnen...

“Rauf Baba... Baba tamam, kendine gel lütfen. Bize yakışmaz Ahmet'imın arkasından böyle acılar giyinmek. O hep gülümserdi, her şeye rağmen; unuttun mu?”

“Öyle...”

“Tamam Kadı Efendi,” dedi Rıfki, onun üzerine çok gittiğini anlamıştı. Neden bu sualleri ona yönelttiğini de bilmiyordu. O da yaşamakla ölüm arasında bir çıkmaza girmiş ve akıl süzgecini kaldırıp atmıştı.

O sırada Kadı Rauf Efendi'nin üzerine genç bir asker tarafından şemsiye tutuldu. Ansızın bu acıyı paylaşan kadirşinas bir el tuttu omzundan. Samimiydi. Bu kişi Padişah Hazretleri'nden başkası değildi. Aynı askerin diğer elinde tuttuğu şemsiyenin altında konuşmadan yanına sokuldu. Kadı Rauf Efendi onun geldiğini fark etmemişti bile. Önemli de değildi zaten. Düğün değildi ki karşılayıp, “Hoş geldiniz,” demeli! Boynunu büküp hırıltılı bir nefes çekmekle yetindi.

“Ellerimle yıkadım yavrumu...” diyerek yine istemsizce yenik düştü kendine Kadı Rauf Efendi.

Padişah aynı eliyle sırtını sıvazladı. Belki bir yardımı dokunur diye değil, sırf merakını cezbettığı için sessizce sordu.

“Rauf hep gözlerin dolu gezersin ama hiç ağlamazsın. Çok mu severdin bu sabiyi?”

“Ölüm Allah’ın emri. Doğar, ölürsün. İkisi arasında sadece bir nefessin. O da senin değil zaten. Ben ölüme ağlamıyorum.”

Padişah iyice şaşırmişti. Gözlerini anlamazlık içinde kırıştırtıp iyiden iyiye kulak kesildi.

“Peki ne için?”

Hamza ve Rıfki da bu ağlamanın sebebini içten içe merak etmişti. Hatta birbirlerine bakıp Kadı Efendi’yi dinlemeye koyuldular. Ancak mezar başındaki hocanın yükselen duasıyla birlikte kuru uğultuya bir son verildi.

Sırayla herkes Ahmet’in üstüne toprak attı. Okunan dualarla birlikte artık o bu dünyaya ait değildi.

Bir müddet sonra cemaat usulca dağıldı. Gülpare, Bedia, Cahide ve Dilruba Hanım da diğer erkeklerin gitmesiyle birlikte mezarın başına geldi. Gülpare’nin avuçlarındaki keten mendile sarılı bir armağan herkesin dikkatini çekmişti. Ama bir süre hepsi Ahmet’in mezarına bakıp susmayı tercih etti.

Hafifçe esmeye başlayan rüzgâr, mezarların arasında gezinerek manasız bir içtimaya hazırlanıyordu. Toprak üzerinde bitmiş kuru otlar, tomurcuklanan çiçeklerin üstüne yaşlı bir çınar ağacı gibi devriliyor ve yaşamla ölüm arasında devir teslim töreni de son buluyordu.

“O nedir kızım?” diye Gülpare’nin elindekini işaret etti Kadı Rauf Efendi sessizliği ilk bozan olarak. Artık daha iyi görünüyordu. Ancak Gülpare yaşananlardan sonra kendisini hâlâ toparlayamamıştı. Belki onun da rahatlaması için babası gibi ağlaması yeterli olacaktı. Ama bunu Hamza ile yeni girdiği evlerinin salonunda zaten yapmıştı. Acılarda hep sığındığı sessizliğine çekilmiş ve Hamza’yı kaybettiğini düşündüğü anlardaki gibi diline kilit vurmuştu.

Gülpare yanıtlamadı. Sessizliği babasına saygısızlığından değildi, üzüntünün dışavurumuydu. Bir ağlama gibi, çığlık gibi, bu sessizlik de her şeyi anlatmaya yetiyordu. Belki de dövünüp üstünü başını paralarcasına ağıt yakmaktan daha öteydi. Bunu en iyi babası bilirdi.

Kızının yüzüne şefkatle baktı. Tanınmayacak hâldeydi. Ufacık burnu ve bahar mavisi iri gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ağlamaktan ince ve uzun kirpikleri birbirine yapışmış, al dudakları susuz topraklar gibi çatlamıştı. O güzelim altın sarısı saçları ise ayaza kesmiş ağaç dalları gibi gücünü yitirmiş, yüzünü soldürmüştü.

Gülpare bir şey söyleyecek gibi Hamza'ya bakındı ve titreyen elleriyle keten mendili onun avuçlarına bıraktı.

“Merak etme,” der gibi yüzünü buruşturup başını salladı Hamza.

Mendil herkesin gözü önünde açıldığında sadece onların anlayabileceği ve aşklarına şahit olan yüzüncü işlemeli bakır bardak görüldü. İçine konan toprağa ekilmiş tohumlarıyla küçük ve şık bir saksı olmuştu. Bir süre sonra mezarın başına eğilerek bu armağanı bıraktı. Söyleyecek onca söz varken sabinin başını okşar gibi toprağa dokundu. Kimse duymadı ama, “Beni affet!” diye mırıldanmıştı.

Herkes son bir veda mahiyetinde mezara baktı. Kimse konuşmuyordu. Çünkü Ahmet o kadar çok şey anlatıyordu ki onun sözünü kesmeye kıyamadılar.

EN BÜYÜK CEZA

Aradan günler geçmişti. Semiha Hanım bu sürede uykuyla uyanıklık arasında en fazla üç beş saat göz kapaklarını dinlendirebilmişti. Yememiş, içmemişti. Nereye baksa oğlunun gözlerinde ona ettiği ihanetin izlerini görüyordu. Hapsoldüğü yerden çıkmak için çırpınmaya devam ediyor ve oğlu Ahmet'in mezarı başına gidip af dilemek istiyordu. Uzunca tırnaklarıyla yüzünde yaralar açmıştı. O güzel gülüşünden, edasından, zenginliğinden eser yoktu. Ah bu kara aşk! Ona neler yaptırmıştı böyle! Hem Hamza'dan etmişti kendisini hem de evladından... Kendi canını kendi elleriyle almıştı.

“Çıkarın, Allahınız yok mu sizin? Cenazesine izin vermediniz, bari siz canımı almadan önce mezarına gideyim. İstirham ediyorum. Lütfen... Heey! Kime diyorum? Başımı şu çorbadan kaldır da yüzüme bak asker!”

Çorbasını büyük bir sükûnetle içmeyi sürdüren nöbetçi, kaşığı tasın yanına bırakıp ayağa kalktı. Semiha'ya yaklaştı ve onunla yüz yüze geldi.

“Yalvarırım!” dedi tekrar ve adamın sert bakışlarından çekinerek gözlerini kaçırdı Semiha.

Asker bir süre kadının tükenmiş yüzünü inceledi. Pespayece gözlerini kısıp Semiha'nın yüzüne tükürdü. Bu aşağılanma onun umu-

runda bile değildi. Hayatı boyunca öyle bir yanlış yapmıştı ki eğer varsa doğruları, bu doğruları silip atmaya yetmişti.

“Öldürün beni o zaman!”

İşte o anda koridorun yan tarafından bir ses duyuldu.

“Eğer şu iğrenç yemeklerden tatmaz, lağım sularından içmezsen zaten öleceksin! Bu arada söylemeyi unuttukları bir şey var. Sen zaten ölüsün!”

Ve ardından yorgun bir kahkaha...

Semiha tedirginlik içinde titreyen elleriyle ağzını yüzünü önemsizce sildi. Sesin sahibini göremeyeceğini bile bile demir parmaklıklara başını yaslayarak bakındı.

“Sen!”

“Demek beni alt etmek isteyenlerin arasında Semiha Hanım da varmış! Şu işe bakın!”

“Canın cehenneme Kor Cevat! Kapa çeneni!”

“Acına veriyorum. Yoksa benimle böyle konuşmanın cezasını gayet iyi biliyorsun...”

Bu Kor Cevat kibir kırbacını nasıl kullanacağını iyi biliyordu. İşte Semiha’yı yavaş yavaş kendine getirmenin ona göre doğru ve ilginç bir yöntemi bu.

“Hıh! Ceza mı? Sen hâlâ yarattığın o Nasuh Paşa mı sanıyorsun kendini?”

Evet, oluyor. Semiha yavaş yavaş eski hâline dönüyordu. Kor Cevat karşısında taze yaraları olan kadını kaşımaya sürdürdü.

“Sence neyim?”

Semiha yine eski hâlini almış ve oğlunu düşünmeye tekrar dalmıştı. Kor Cevat konuşmayı sürdürdü.

“Paşa değilsem neyim ha! En azından bir emel uğruna buradayım!”

“Sen koca bir ahmaksın!” diye bağırdı Semiha Hanım.

“Ahmak mı?” diyerek iki kere kısa kahkahasını patlattı Kor Cevat.

Sahi neden ahmaktı? Semiha neden böyle düşündüğüne yoğunlaşmak istemiyordu. Ama yine de bu olanların bir sorumlusu olarak gördüğü kişi de Kor Cevat’ın ta kendisiydi. Nedeni bulması biraz zaman almıştı. Çünkü zihni uyuşmuş, kirlenmiş vücudu içi samanla doldurulmuş duygusuz bir oyuncak bebeğe dönüşmüştü. Göz kapaklarını kaldıramıyordu bile. Onu uyanık tutan bu acıyı sona erdirecek hiçbir şey yoktu. Ölüm mü? Ya sonra?

“Niye ahmaksın biliyor musun? Aklın olsa bir gemi dolusu hasta askerle saraya saldırmaya kalkmazdın. Asıl cezayı urganı boynuna geçirdiklerinde anlayacaksın!”

“Haklısın. Sabaha karşı asacaklarmış. Ama beni tanıyan biri olarak pes etmeyeceğimi de öğrenmiş olman gerek, öyle değil mi cancağızım? Bana en çok hayranlık duyduğun kısım bu olsa gerek, yanılıyor muyum?”

“Yaşlı bunağın, kokuşmuş ihtiyarın tekisin! Midemi bulandırıyor sun!”

Kor Cevat göz kapaklarını usulca kapatıp açtı. Uzamış beyaz sakalında parmaklarını gezindirip dişlerinin arasından tükürür gibi cevap verdi.

“Sana zevcem olmayı teklif ettim. Birlikte el ele verseydik şu an bu bok çukurunda değil, sarayda emirler yağdırıyor olurduk! Ne çok şey kaybettim bir bilsen! Ama bak sana ne diyeceğim... ‘Her akıl, gücünün yetmediği ve idrak edemediği şeyleri inkâr eder.’ Bence bu sözü İbn-i Haldun senin için söylemiş.”

Semiha Hanım artık konuşmaları umursamıyordu. Bu durum Kor Cevat'ın içindeki Semiha ateşini daha da körüklüyor ve yine onu vazgeçilmez kılıyordu. Semiha'yı eski hâline getirmek kolay olmayacaktı. Düşünüyordu. Parmaklıklar ardında bir oraya bir buraya yürüyor ve kafasında her şeyi hesaplıyordu. Oysa Semiha ile tekrar karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Onun öz oğlunu öldürüp buraya düşmesi Kor Cevat için ele geçirilemez bir fırsat hâline dönüşmüştü.

Evet... Onu bu amiyane acılardan bir an önce sıyrılmalı! Ama nasıl? Bunu bulabilmek için Semiha gibi düşünmeliydi. Gözlerini kapatıp iç sesiyle ruhunda derin bir yolculuğa çıktı.

“Yüreğinde evlat acısı var. Bu acı her yeri kaplamış. Bir çıkış yolu olmalı. Ama nasıl, nasıl? Ve bir maşuk... Ona yapılan yanlış... Haydi Cevat düşün!”

Ve aniden bu acıyı kenara itmeyi başaran bir his kapladı içini. Bunun adı “aşk”tı. Nefrete dönüşen bir aşk... Peki ya intikama dönüştürmeyi başarabilirse? İşte o zaman Semiha onun olur ve birlikte bu zorlu yolda yürüyebilirlerdi. Semiha intikamını alırdı, Cevat ise Semiha'yı... Heyecanla kendisini parmaklıklara atıp sol omuzundan seslenmeye devam etti.

“Susmanı anlıyorum. Haklısın çünkü. Çok şey kaybettim demek biraz yanlış oldu. Çünkü her şeyimi kaybettim. Bunu kabullenmek de meziyet değil mi sence? Sahi sen neyini kaybettin? Evladını mı? Senin evladın zaten kayıp değil miydi?”

Semiha iki eliyle kulaklarını kapatarak bağırmaya başladı.

“Kapat çeneni artık! Kapat! Seni duymak istemiyorum!”

“Askerler kendi aralarında konuşurken senin için ne diyorlardı biliyor musun? Evlat katili! Bunu da duydun mu? Kimse yüzünden değildi olanlar. O tetiğe sen bastın! Bütün suç senin!”

“Yeter artık! Ben evlat katili değilim. Onun kulakları duyacaktı, sarayın tabibi umut olduğunu söylemişti. Artık çok geç! Bunların hepsi sizin yüzünüzden oldu! Ahmet’imin ölmesi sizin yüzünüzden...”

Semiha gittikçe sesini yükseltmeye başladı. Sonunda çığlık çığlığa saçlarını yoluyor ve “Sizin yüzünüzden!” diye haykırıyordu.

Kor Cevat’ın yüzünde alaycı bir gülümseme peydah oluverdi. İstedikini alıyor gibiydi. Semiha, Kor Cevat’ın ustalıkla kurduğu tuzağa daha fazla dayanamayarak nemli duvara sırtını yasladı ve yavaşça yere çöktü. Bayılmıştı. Ama hâlâ bilinci açılmış gibi sesler duyuyor, kâbuslar içinde boğuluyordu. Yeni Üsküdar Kadısı’nın hüküm verişini; Kadı Rauf Efendi’nin, Gülpere’nin, Hamza’nın haykırışlarını duyuyordu. Ansızın kendini pazar yerinde buluyor ve ahali tarafından taşlanarak, “Evlat katili!” diye kovalanıyordu.

“Evlat katili...” Bu iki kelime onun yüreğini yerden yere vurup ürkütürken, pişmanlığın içinde boğulurcasına nereye koştuğunu bilmeden sağa sola savruluyordu. Tam da ilkbahardayken sararan yapraklara gözleri takıldı. Üstünden ne kadar zaman geçti anlayamıyordu. Üstelik üşüyen çırılçıplak bedeni kanlar içinde kalmıştı.

Tam düşeceği anda Hamza karşısına çıkıp ellerini tuttu. Onu arkasına alarak taş atanlara karşı elini kaldırdı ve gitmelerini işaret etti. Artık yüreğinin en derinlerine attığı bu sevgiyi bulup çıkararak eski yerine koyuyor ve ona yeniden aşkla bakarak müteşekkir olduğunu dile getiriyordu. Sararan yapraklar yeniden ağacın dallarıyla birleşiyor ve gittikçe yeşillenerek çiçekleniyordu. Artık kanlar içinde de değildi. Üzerinde Fransa’dan getirdiği şık bir beyaz elbise vardı. Aynı lahza içinde sırtından giren bir hançer göğsünün tam orta yerinden çıkınca gördüğü her şey bir anda yok oldu. Beyaz bir odada beyaz bir elbiseyle, göğsünde duran kanlar içindeki hançere bakakaldı. Arkasını dönmeye korkuyordu. Bunu ona kim yapabilirdi?

“Kimsin?” diye sordu. Yanıt alamıyordu. Üst üste yineledi. Tek duyduğu ses, beyaz duvarlara çarpıp kulağına çalınan kendi sesi idi. Adam ya sağır olmalıydı ya da...

“Sağır mı?”

Semiha arkasını döndüğünde, “Oğlum... Ahmet!” diye haykırdı acıyla. Elleri kan içinde kalmıştı.

“Beni sen öldürdün!”

“Hayır!” diye sessizce ağlamaya başladı Semiha. Yine o kâbuslarından birindeydi. Bunu biliyordu. Ve uyanmalıydı artık. Uyanmalıydı... Sayıklayarak gözünü açtığı anda küçük bir tas kulaqları tırmalayarak kendisine doğru yerden sürülmekteydi. Kor Cevat taşların arasında bir delik bularak su içmesi için uzatmıştı.

“İyi misin?” diye gereksiz bir soru yöneltti. Çünkü daha kötü olmalıydı. İyi olması umurunda bile değildi ki...

Semiha ağlaya ağlaya bu küçük kâsedeki suyu yudumladı.

“Şimdi beni iyi dinle,” dedi Kor Cevat.

Semiha gönül çukurunu tutarak kulağını ona yaklaştırdı.

“Sen evlat katili falan olamazsın.”

“Öyleyim!”

“Yanıyorsun. Senin evladını onlar öldürdü. Bunun farkında değil misin hâlâ?”

Semiha biraz daha rahatlamış ve sakinleşmiş gözüküyordu.

“Hayır! Ben oraya Gülpere’yi öldürmeye gittim. Oğlumun peşimden gelip silahın önüne geçeceğini nereden bilirdim!”

“Semiha Hanım... Lütfen kendinizi toparlayınız! Yarın, bilemedin öbür gün bizi asacaklar. Ben vatana hainlikten, sense evlat katili

olmaktan... Ben bu devleti, milleti daha iyi yere getirmek istedim. Bu mu vatan hainliği? Sense sadece sevmek... Sevmenin nesi suç? İnsan seviyor diye asılmalı mı?”

“Lütfen konuşma artık! Eğer öleceksem son saatlerimde senin gibi rüsva bir adamın vesveseli sesini duyarak ölmek istemiyorum. Bari bu isteğime saygı duy, lütfen!”

“Sen bilirsin. Fikrini değiştirirsen haber verirsin. Ama darağacına götürülürken artık çok geç olabilir.”

“Kor Cevat, ne olursun! Ne söylemek istiyorsan doğrudan söyle. Beni artık yorma...”

“Ben gidiyorum diyorum... Eheey! Geliyor musun? Yoksa burada mı kalmayı yeğlersin?”

Semiha, Kor Cevat’ın latife etmediğini o dakika anlamıştı. Tedirginlikle parmaklıklara doğru bakındı. Kimsenin duymadığından emin olunca duvardaki deliğe eğildi.

“Ne saçmalıyorsun?” diye fısıldar gibi konuştu.

“Buradan çıkacağım diyorum. Çıkmak istiyor musun?”

“Deli misin? Buradan nasıl çıkacaksın? Yüzlerce asker var!”

“İntikam almak istiyor musun, istemiyor musun?”

Semiha sustu. Artık ne yapmak istediğini o da bilmiyordu. Duvardan ayrıldı ve parmaklıklara yaklaşıp koridorun sağına soluna bakındı. Emin olamıyordu. Ama Kor Cevat’ın zeki olduğunu ve neler yapabileceğini de gayet iyi biliyordu. Buradan çıkmak ona ne kazandıracaktı ki? Gülpere’yi tekrar öldürmeye teşebbüs edip Hamza’nın kollarına mı bırakacaktı kendini? Hayır! Artık hiçbirini mümkün değildi.

“Sen ne yapmak istiyorsan yap. Ben yokum!” diye bağırdı Semiha.

Umutsuzdu. Ta ki karşısında Hamza belirene kadar...

Bu da uykusuzluğunun getirdiği hayallerden biri miydi? Hamza canlı kanlı tam karşısında duruyordu. Ürkemek elinde değildi.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan geriye attı kendisini. Daha fazla bakamazdı. Değil bu utançla onun gözlerine bakmak, bulunduğu yerde aynı havayı solumak bile haramdı. Bu yüzden, “Üzgünüm,” der gibi sırtını döndü.

“Semiha!” diye seslendi Hamza. Bu seste merhamet vardı. İntikam ve öfke izlerine rastlanmıyordu. Belli ki bütün duygular, düşünceler demini almıştı.

“Lütfen yüzünü dön.”

Bu sefer ne hissettiğini gizlemedi Semiha.

“Üzgünüm.”

“Sana söyleyeceklerim var.”

“Sana bakamam!”

“Biliyorum,” dedi Hamza parmaklıkları tutup başını yaslayarak. “Biliyorum, isteyerek yapmadın. Beni sevdin, kıskandın. Kendinle nasıl savaş verdiğini gözlerimle gördüm. Bir suçlu daha varsa o da benim... Seni dul bir kadın olarak gördüm. Kolyadın benim için. Her gece yanına sokulup güzel anlar geçirdim. Sonra birine âşık olunca da sana işte böyle sırtımı döndüm. Bana kızmakta, öfkelenmekte haklıydın. Belki bana bu kadar âşık değildin. Sendeki yenilmezlik duyguna kurban oldum. Elde etmeden durmazdın. Oysa son zamanlarda her şeyi kabullenmiş gibiydin. Hep birlikte kocaman bir aile olduğumuzu düşünmüştüm. Ama sen tekrar bana sahip olma düşüncesiyle Gülpare’ye zarar vermeye kalktın! Bunu nasıl yaparsın? Nasıl? O ikimiz arasındaki kirli geçmişi bile bile seni ailesinden saydı. Ama sen! Sen birine zarar vermeyi nasıl düşünebilirsin? Katil değilsin ki... Neden Semiha, neden?”

Hamza tutamadığı gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Kendisini yeniden doğrulttu ve çatallaşan sesini topladı.

“Her ne olduysa Ahmet’ime oldu zaten.”

Hamza demir parmaklıklardan sıyrılıp arkasını döndü ve yüzünü acıyla sıvazladı. Artık Ahmet hakkında konuşmak istemiyordu. Son kez kendisini topladı ve kaldığı yerden değil, bir sonraki konuyla devam etti.

“Kadı’nın verdiği kararı duydum. Herkes senin hak ettiğin cezayı bulduğunu söylüyor. Benim ne düşündüğümü merak ediyorsun değil mi?”

Semiha buğulanan gözlerini duvarda olmayan güneşe dikmişti. Başını, “Evet,” anlamında salladı.

“Başına gelecekler sana müstahak...”

Semiha o gördüğü güneşe doğru gözlerini yumdu. Büküğü dudaklarının yanından akıp giden gözyaşları evladıydı, geleceğiydi, Hamza’sıydı. Kalaycı konuşmasına devam etti. Ama Semiha duymak istediğini duymuştu. Bundan sonrası önemli değildi. Onun için bir tür günah çıkarma provası olacaktı.

“Ama artık sana zerre kızmıyorum. Günlerdir gözüme uyku girmedi. Cezan ne biliyor musun? Ölüm değil! Acı içinde yaşamak...”

Semiha gözyaşlarını sildi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hâlâ ona karşı duyguları değişmemiş, aksine gittikçe artmıştı. Bu nasıl bir aşktı? Yoksa bu aşk değil de önüne geçilemeyen amansız bir hastalık mıydı? Onun sadece ölümüne değil, cehennemine de neden olacak türden bir hastalık...

“Biliyor musun,” diye devam etti Hamza, üzgün bir ifadeyle gülmüyordu şimdi. “Başka bir zaman, başka bir yerde karşılaşsaydık belki evlenirdik bile. Kötü biri olmadığını biliyordum. Ama böyle zalim olabileceğin aklımın ucundan bile geçmezdi. Dedim

ya, sana kızmıyorum artık. Ne garip değil mi? Daha düne kadar buraya başka bir sebeple girmiş olsaydın canım pahasına seni buradan çıkarırdım. Ama şimdi...” Hamza duraksadı ve derin bir nefes aldı. Gözünü kin bürümüştü. “Şimdi sen ölene kadar rahat yok bana! Keşke bu hataları yapmasaydın... Keşke Ahmet’ime dokunmasaydın... Onu hiç bulmasaydın! Ama yeminle, senin ölümünle her şeye yeniden başlayacağım! Sana son bir arzun olup olmadığını da sormayacağım. Çünkü sen... Sen...”

Hamza her ne kadar Semiha’ya kızgın ve öfke dolu olsa da ölüme giden birine kaldıramayacağı bir fecaati daha yaşatmak istemiyordu. Çünkü Semiha’yı bitik gördüğü bu manzarayı zihninden hiç çıkaramayacaktı. Dişlerini sıktı ve sert adımlarla uzaklaştı.

Semiha meyusa çalan gözlerini boşluğa devirip gülümsedi. Bunun altında, Hamza’yla geçmişte yaşadıklarıyla şimdiki karşılaşmanın kıyası yatıyordu. İçinde olduğu kötü hâletiruhiyesini tarumar etse de o sadece tek bir şey istiyordu; yavrusunun mezarına gitmek...

Kendisini can kulağıyla dinlediğinden emin olduğu Kor Cevat’a doğru ifadesizce seslendi Semiha. Sesinde hiçbir mana yoktu.

“Ee! Ne zaman çıkıyoruz ihtiyar!”